

Ett brev

Johanna Philipson Na2b

Astrid,

jag önskar att du kunde berätta. Jag behöver väl inte få veta allt, bara lite. De allra viktigaste detaljerna kan du säkert dra för mig på knappt några minuter ens. Det vore ingenting, alltså verkligen ingenting för dig. Och ändå typ allt för mig.

Det är bara så att jag måste få veta. Jag är så trött på att känna att jag fejkar, ljuger och spelar roller. Att stå i ramljuset är roligt när man börjar, när alla dör av skratt och snackar i dagar om ens senaste sjuka idé. Men så fortsätter man och en dag inser man att det inte funkar längre. Man har liksom ingenting kvar att visa eller säga eller göra.

Precis så är det för mig nu, Astrid. Jag tror att det kom igår. Eller kanske i förrgår, jag minns inte riktigt. Nej förresten, ska jag vara helt ärligt så tror jag att jag känt såhär hela tiden. Jag har bara inte velat säga någonting, rädd för att förstöra showen och tappa skratten som jag tycker så mycket om. Jag älskar Tommy och Annika, det gör jag verkligen. Och jag tycker så himla mycket om att vara med dem. Men nu har jag kommit till en punkt där jag känner att om jag är tvungen att le och vara rolig och glad en endaste sekund till så exploderar jag.

Det känns som om jag har målat in mig i ett hörn av ansvar. För nu tror alla att jag jämt och ständigt är världens roligaste, utan några problem i hela världen. Men det är jag ju inte. Jag menar, du hör ju! Om Tommy eller Annika hade läst det här hade de inte fattat att det var jag som skrivit det. Men det är inte deras fel heller, det är inte de som har tappat bort mig. Det är jag.

Vem är jag ens? Det känns som att det är det enda folk frågar mig. De undrar vem den där rödhåriga tjejen är som flyttat in i ett hus helt ensam, med bara en häst och en apa att fylla de tomma rummen med. Men vad ska jag svara då? Att jag inte vet? Att det inte var min idé? Jag har redan sagt allt som du berättat för mig, men de vill veta mer. Jag vill veta mer. Det blir hela tiden mer och mer svårt för mig att hålla uppe den fasad jag redan byggt. Jag vill inte prata om min pappa som värsta rika kungen och min mamma som en vacker ängel. Hur ska jag kunna fortsätta berätta om dem när jag aldrig ens har träffat dem?

Grejen är att det är du som är författaren av oss två. Inte jag. Du ska fixa allt sådant här. Istället känns det som om jag helt själv måste lista ut vad fan jag håller på med. Och i slutet av dagen är det jag som sitter helt ensam i mitt sockerdricksträd, för att det inte finns någon annanstans i hela världen där jag hör hemma.

Så om du känner någon som helst tacksamhetsskuld över allt jag ställt upp på genom den här boken, så kan du väl berätta. Herregud Astrid, jag klättrade ju upp på taket för några dagar sedan. Och Prussiluskan, ett besök av henne borde räcka till tusen miljoner förklaringar. Så snälla, bästa, fina du, berätta sanningen om vem jag är. Berätta om mitt liv innan dina böcker, berätta om hur jag hade det med min pappa och berätta om hur min mamma var. Kan du inte berätta hur allting slutar? Lever vi lyckliga i alla våra dagar, jag, Tommy och Annika? Kommer jag någonsin att få träffa den pappa som du fått mig att berätta så mycket om?

Jag förstår att det där med slut är en yrkeshemlighet. Men du kan väl bara säga om det slutar lyckligt eller inte? Och snälla, berätta för mig vem det är jag är, eller vad det är jag ska vara. För jag är så trött på att inte veta vad fan jag håller på med. Jag är trött på att känna mig galen. Kram,

Pippi

Pippi,

min allra käraste flicka. Jag förstår din längtan så väl. Precis som du har jag också känt viljan att bara få bli en i mängden, få försvinna bort för ett tag. Slippa känna tyngden av allt jag är och få börja om på ett nytt ark. Jag vill att du ska veta är att du inte är ensam. Du är unik, men inte olik alla andra. Bara för att du bor i min fantasi, betyder inte det att dina känslor eller problem inte finns på riktigt. Det lovar jag att jag har gjort mitt yttersta för att se till.

Jag förstår att du vill veta sanningen. Jag förstår att du vill höra om din pappa och din mamma och jag är ledsen att jag kastade in dig i livet så abrupt och utan tillräcklig förklaring. Men jag ville att du skulle förstå hur det är att leva på riktigt. Livet är att hamna på ställen som vi känner att vi inte har valt själva. Kanske har någon annan bestämt vilken väg man ska ta redan innan man fötts, eller kanske sker någonting oplanerat som tvingar en att välja nya vägar. I vilket fall kvarstår faktumet: jag kan bestämma över världen omkring mig lika lite som du kan bestämma över världen omkring dig.

Och sanningen då? Sanningen om vem du är och vad som kommer hända? Den sanningen har inte jag. Den har ingen än. Men trots de oförutsägbara händelser som är livet, så har du mer makt än vad du tror. Jag må vara den av oss som har mest erfarenhet av att skriva böcker, men vi är alla författare till våra egna liv. Motsatt det du verkar tro är det inte min penna som styr dig, det är du som styr den. Att vara författare innebär inte att bestämma över världar och människor, utan att försöka fånga dem på papper medan de ännu lever kvar i ens fantasi. Jag är inte lika mycket en uppfinnare som en spökskrivare.

Men om du nu så hemskt gärna vill veta den där sanningen, ja, då ska jag berätta om den för dig. Sanningen är att varken livet före idag eller livet efter idag bestämmer vem du är nu. Det kan bara du göra. Det har varit ditt val hela tiden. Det var du som målade in dig i ditt hörn, inte jag som satte dig där. Nu är det **du** som måste göra **ditt** val: att sitta kvar eller ta dig ut.

Jag förstår om du är rädd för att det ska bli rörigt och för att du ska förstöra och lämna fula fotavtryck. För trots din starka fasad bor det en orolig fågelunge även i dig. Den finns hos oss alla, och det ligger någonting fint i det. Det gäller att ta vara på den. Våga flyga. Men för att våga flyga måste du våga falla, precis som att fasader ibland måste spricka för att blommor ska kunna växa och slå ut. Det finns en styrka i att våga vara svag.

En sista sak ska du veta Pippi: du är aldrig ensam. Kom ihåg det. Inte ens i sockerdrinkstrådet de där sena eftermiddagarna. Tommy och Annika kommer alltid igen, även när de måste hem för att äta middag. Och även då de där kalla stunderna, finns jag alltid där, och du finns alltid i mina tankar.

Din stolta spökskrivare,
Astrid Lindgren

P.S. Mina berättelser brukar sluta lyckligt. D.S.